

(א) לעיל מו., (ב) לעיל כז.;
(א) [לקמן ג.] (ד) לקמן ד' ק'
ו., (ב) [לקמן ג.] (ג) [שם],
(ג) [שמות לא.] (ד) [ד"ה]
כס.

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה נפל לפני
וה"ה חייב היר"א;
(ב) תוס' ד"ה מין וכו'
בכסוי חבירו גמי קנה כל
שאילו בכסוי הגר לא
קנה בכסוי חבירו גמי לא
קנה;

הגהות הגר"א

[א] נ"ב בבדי שידועהו.
נ"ב ג"י הרענ"ס שידע
וכ"ה ג"י הרע"ס טור:

רבינו הנגאל

כיון שמתר לו דליו
משוככות וכו', וכן
המוכר עדר לחבירו ומסר
לו משוככות והיא
המהלכת בראש בעדו
שתולין לה זוג בצוארה
והצאן נמשכות אחריה,
כיון שהחזיק במשוככות
ומשך שאר העדר קנה
הצאן במשיכה. כדדריש
הוא גלילאה עליה דרב
הוסדא, פ"ר בדאמרינן
בבבא מקומות ארזים
אמורא עליה דר. עינה
כדרגין ריעא על עינה
בעבד להו גנדא סמיאת
בירשא, פ"ר כשכונס
הרועה על הצאן משיש
המושך שלהם סומה כו'
שישליכם בשחיתים
ויולכים במקום שאין
מראה דאלמא בתר מושך
אולי. כדרגין ריעא על
עינה בעבד גנדא סמיאת.
פ"י משל הוא לענין פוטס
לפי הדור, כל' מסמא את
המנהיג להטעות הצאן
אחרי. וגם אל שפטיהם,
תרגו' ואף [אל] מנגריתון.
פ"י ח' דצ"ל, והני שמועות
הילכתא נינהו כולהו.
וראשון עד אימת מיפטר
אמר רב בכדי שידע
ושמואל אמר בכדי
שידועהו ורבי יוחנן אמר
בכדי שידועהו וישכור
פועלים ויכרות ארזים
ויכסנו. פ"י ח' דצ"ל
הילכתא כרבי יוחנן.

שור שנגח את הפרה פרק המישי בבא קמא נב.

עין משפט
גר מצוה

ס א ב מ"י פ"ב מהל'
מכירה הלכה ז סמג
עשין פ"ב טו"ש"ע ח"מ ס'
ק"ו סעיף ד';
ס א ג מ"י פ"ב מהל' מק'
ממון הל' ז סמג עשין
סח טו"ש"ע ח"מ ס"י ט'
סעיף כו';
סח ד מ"י שם הל' ד'
טו"ש"ע שם סעיף
כז;
סכ ה מ"י שם הלכה י'
וע' בהשגות ובמ"מ
טור ש"ע שם סעיף לא';
ע ר מ"י שם פ"ג הלכה
א סמג שם טו"ש"ע שם
סעיף כו';
ע א ז מ"י שם פ"ב הלכה
ט סמג שם טו"ש"ע
שם סעיף יו';
עב ח מ"י שם טו"ש"ע שם
סעיף כ';
עג ט מ"י שם הלכה ז'
טו"ש"ע שם סעיף כו';
ע ד י מ"י שם הלכה ד'
ועשין בהשגות ובמ"מ
טו"ש"ע שם סעיף כז';

ביון דמסר לו מפתח קנה ה"ד [אי] בכספא כו' רשז"ס מפרש
צ"פ חוקת הצמים (צ"צ ד' נב: ושם ד"ה נעל) גבי נעל וגדר כל
שהוא צנכסי הגר לנעל היינו שקציע מנעול דלת לנעלו דהוי צנין
אצל סגר הדלת צנכסי הגר אין חוקה דאין זה אלא כמצריח ארי
מנכסי חבירו ואע"ג דגבי שכירות

הצמים אמר צריש מסכת פסחים
(ד' ד. ו. ושם) דכשמסר לו מפתחות
הוי בחזקה השוכר לצדוק וה"ה
לקנותו ה"מ מוכר ומשכיר צית
לחבירו אצל צנכסי הגר מאן מסר
ליה דליקני וקשה לר"י דהכא משמע
צדיקא דמסירת מפתח לא קני אלא
הוי כאומר לך חזק וקני ודוקא גבי
חמץ הוא דתלוי צנכסי מפתח דמי
שמפתח צידו עליו לצדוק כיון שהוא
יכול ליכנס צוה הצית לצדוק ומנה
שפי' דלא קני צנעילת דלת אין נראה
דצינין צפרק הזורק (ד' עו: עו) אומר
גבי גט דחילוי איהו ויחיד ותפתח
אלמא נעילה לחוד קניא שלא היה
יכול לנעוץ שום מנעול דשבת היה
ואע"פ שאסור לקנות צנכסי צנכסי
מרע שרי שלא תטרוף דעתו כדאמר'
צפרק מי שמת (צ"צ ד' קו: ושם)
ובחוקת הצמים (שם ד' עו.) נמי
מוכח גבי ההוא דמתן אלו דברים
שיש להם חוקה ואלו שאין להם חוקה
ופריך הגמרא מ"ש רישא ומ"ש סיפא
ומשני אמר רבא כל שאילו צנכסי
הגר קנה צנכסי חבירו (ט'
צנכסי הגר לא קנה צנכסי חבירו
לא קנה א"כ הא דקמתי צנכסי
הכנים מצנעולין לתוך הצית הרי זו
חוקה צנכסי הגר נמי קנה והיינו
טעמא דקנה דמסתמא כשנתן שם
מצנעולין נעל דלת כדי לשמור אלמא
צנעילת דלת סגי ואין לדמות נעילת
דלת למצריח ארי דדוקא נתן לרור
דסכר מיניה מיא הוא דאמר' בחוקת
הצמים (צ"צ ד' קו.) דהוי כמצריח
ארי אצל נעל שצנעל דלת צפני כל אדם
ואין מיחא אדם ליכנס מוכחא מילתא
שהצית שלו וקני צנעילה לחודה והא
דאמר התם הצונה פלגין צנכסי
הגר וצא אחר והעמיד להם דלתות
קנה אורחא דמילתא נקט שאותו
שמעמיד דלתות רגיל לנעלם וה"ה
נעל ולא העמיד: בבב"ד שידע. כלומר
שהקול יצא שהצור מגולה דמסתמא
שמע ושמואל אמר צנעילת דלת
לא מחייב דאין סומך אשמיעה עד
שידועהו ורבי יוחנן אמר עד
שידועהו וישכור פועלים ויכרות

משוכות. לקמיה מפרש דבר המושך כל העדר אחריו: ה"ד אי
צמייבה. שהכסיה במקל ורצתה לפניו שכן דרך הצמה דקה: ליקני
צמייבה. למה לי מסירת משוכות: אי צמייבה. קני להו שהיה
רה"ר או חצר שאינה של שניהן שאין משיכה קונה שם דאין משיכה
אלא צמייבה או צנכסי או צנכסי צמייבה
צמייבה א"ת הספיקה צנכסי צמייבה
(ד' עו:): קרקשה גרסינן. וזוג
שמקרקש צה לפני העדר והולך
כולו אחריו: עינא דאזולא צריש
עדרא. יש לנעל העדר עז חריף
ודרך העוים להלך צראש והעדר
הולך אחריהם: עיניו לנגדא סמואה.
לעז המושכת מנתק עיניה ונכשלת
ונופלת צבורות והעדר אחריה כך
כשהמקום נפרע משוגאי ישראל ממנה
להן פרנסים שאינן מהוגינין:
בבב"ד כספא דאזולא. כשנתמם
צו: וצא השני. להשתמש צו: ומאלו
מגולה. כגון שהתלע ונשבר הכסוי:
השני חייב. והראשון פטור וצמייבה
מפרש עד מתי ראשון פטור. אצל
לא כספא דאזולא וצא שני ומאלו
מגולה ולא כספא שניהן חייבין וצמייבה
השני חייב הא אוקיימנא [נא]: שהינו
ראשון לשני משתמש וסומך עליו
שיכסנו: כספא דאזולא. ועבר עליו
השור או חמור ונפל ומת: פטור.
וצמייבה פריך הואיל ובראיו הוא היכי
נפל: נפל לפניו מקול הכרייה. צור
כרייה ונכנס כורה שכר לתוכו
הרמיצ או להעמיק ושור הולך על
שפת הצור ושמע קול הפטיש ונצעת
ונפל על פניו צבור (ט'
הצור. ואפילו שור שהוא פקח דאמר
לקמן (ד' עו:): צמייבה דצמייבה
פטור דאציעי עויני ומיזל הכא חייב
שקול הכרייה ציעתמו. וצמייבה פריך
נימא כורה גרס ליה. ל"א לפניו מקול
הכרייה צעל הצור חייב דאע"ג
דאציעל למימרא כורה גרס ליה וכורה
גרמא צעלמא הוא דעבד דק"ל
י' המצעית את חבירו פטור מדיני
אדם ותרוייהו ליפטרו אפי"ה צעל
הצור חייב כו' נתן דמפרש צמייבה
וזה שמעתי: לאחריו מקול הכרייה
פטור. דמפרש צמייבה. ואידי דנקט
צריש מקול הכרייה תנא סיפא
לאחריו מקול הכרייה: בכלי שור
שייכא צבירה העול והמחרישה. בכלי
חמור שייכא קריעה חבילה צגדים
ומרדעת שעל גביו: ופטור על
הכלים. דמפרש צמייבה [גג:]: שור
חפש שטפה וקטן כו'. מפרש צמייבה [גג:]:

אזים וה"ה השני שנותנין לו שיעור זה אלא דלא צעינין שיודיעהו
שכבר ידע ושמואל סבר דמיד יש לו להוסיף שם שומרים שלא
יפול שום דבר צבור: ואר"ת שוורים ונפלו ביה. פ"ה דאי
נפלו צו גמלים לא מייציעא לן דחייב דהא לגבי גמלים פושע
הוא וכן משמע הלשון ויש ליתן טעם בדבר דאפילו לא שכימי
גמלים כלל יש לחוש שמא יבאו גמלים ויפלו אצל אין לחוש
שירעו גמלים ויפלו אחרי כן שוורים:

תא
צא וראהו פטור עד שיודיעהו ולשון ראשון כשר: ויכרות ארזים כו'. אצל לשני צבא ונשתמש צו לא יהצין שיעורא כולי האי דהוי
ליה לאחריה שומרים עליה: וארעוו. קלקלה ונעשה רעויה: ואסו שוורים ונפלו ציה. דאי נפלו ציה גמלים לא מציעא לן דחייב
דהא לגבי גמלים פושע הוא: אי שכימי גמלים פושע הוא. אף לגבי שוורים דאית ליה לאסוקי אדעתיה דגמלים מרעי ליה:
ולא

צו או צמ. כלומר אע"ג דקטנים הן וליכא למימר אציעי להו עיוני
ומיזל אפי"ה פטור מגזירת הכתוב צו ולא אדם חמור ולא כלים [גג:]:
גב' וראשון עד אימת מיפטר. היכא דצא השני ונשתמש צו ולא
כספא עד אימת רמיא כולה חייבא אשני וראשון פטור: כבדי שידע.
שיכא גם הראשון אחרי כן ויראו מגולה הואיל ושניהן יודעין שהוא
מגולה רמיא חייבא אחריו: ושמואל אמר כבדי שידועהו. אע"פ
שלא צא וראהו חייב צמלקו ולא רמיא כולה אשני דהא לא גילאו
דנחייביה משום פותח לשון מורי. לשון אחר עד כדי שידועהו אפי'
צא וראהו פטור עד שיודיעהו ולשון ראשון כשר: ויכרות ארזים כו'. אצל לשני צבא ונשתמש צו לא יהצין שיעורא כולי האי דהוי
ליה לאחריה שומרים עליה: וארעוו. קלקלה ונעשה רעויה: ואסו שוורים ונפלו ציה. דאי נפלו ציה גמלים לא מציעא לן דחייב
דהא לגבי גמלים פושע הוא: אי שכימי גמלים פושע הוא. אף לגבי שוורים דאית ליה לאסוקי אדעתיה דגמלים מרעי ליה:
ולא